

'ALLES IN MIJN LIJF SCHREEUWDE: GA NIET SAMENWONEN!

MAAR DE HUUR WAS AL OPGEZEGD'

Sinds ze schrijfster is, volgt Claire Polders (30) veel meer haar intuïtie. Dus woont ze in Parijs en koopt ze soms drie spijkerbroeken tegelijk.

Halverwege het interview kijkt Claire naar de bandrecorder. "Ik moet nog leren wat ik wel en niet wil vertellen in interviews," lacht ze. Met twee boeken op haar naam, 'De Onfeilbare' (2005), 'De verdwijning van Eva Zomers' (2006) en een derde in de maak, moet ze inderdaad maar gaan wennen aan het geven van interviews. Want Claire is zo'n schrijfster van wie we nog veel zullen horen.

Dát ze schrijfster zou worden, zat nou niet meteen in de planning. Ze is met hoge cijfers afgestudeerd in de studies filosofie en letteren. Lange tijd wist ze zeker dat ze zou promoveren en vervolgens les zou geven aan een universiteit. Claire had haar wetenschappelijke carrière bij wijze van spreken al helemaal uitgestippeld. Schrijver worden was altijd een droom geweest, maar nooit een reële optie. Totdat haar vriend Daniel zes jaar geleden zei: "Waarom probeer je het niet gewoon?"

Claire: "Daniel gaf me het laatste zetje om serieus te gaan schrijven. 'Daar zit jouw echte kern,' zei hij. Ik schrijf al sinds mijn zesde verhaaltjes, heb schriften vol onafgemaakte romans. Ik heb nooit gepland schrijver te worden, omdat ik vond dat je daar niet echt op kon rekenen. Maar het was wel wat ik diep in mijn hart het liefste wilde. Ik probeerde het en het beviel beter dan ik dacht." >

SCHRIJFSTER CLAIRE POLDERS

SCHRIJFSTER CLAIRE POLDERS: 'EINDELIJK BEN IK CHAOTISCH'

Al brengt schrijven wel veel onzekerheden met zich mee, vindt Claire. "Ik voel dat ik nog beginnend ben, dat ik het me nog niet helemaal eigen heb gemaakt. Ook ben je afhankelijk van wat anderen van je werk vinden, lezers en recensenten. Maar onzekerheid vind ik niet per se verkeerd. Het schept ook mogelijkheden. Als wetenschapper had ik me waarschijnlijk veel te veel vastgelegd. Eerst een proefschrift, dan daar werken, dan naar die universiteit. Als je je vastlegt, kan er ook nooit meer zomaar iets op je pad komen."

Claire's nieuwste roman 'De verdwijning van Eva Zomers' gaat over de Nederlandse Marga, die in Parijs werkt aan een biografie over de Vlaamse schrijfster Eva Zomers, die in de zomer van 1968 spoorloos verdween. Marga woont in een hofje met ateliers, waar ze Lucien leert kennen, een norse, teruggetrokken schilder van wie ze aanvankelijk niks moet hebben. Ze raken toch bevriend, en hij leert Marga haar neiging tot leven volgens strakke schema's (ze loopt elke dag drie rondjes hard in het park, niet meer en niet minder) langzaam los te laten en meer op haar intuïtie te vertrouwen. De kracht van verbeelding en intuïtie zijn belangrijke thema's in het boek. Lucien is gebaseerd op haar buurman in Parijs, vertelt Claire. "Ik woon in zelf in een hofje waar ook atelierruimtes zijn. Hij woont een deel van het jaar naast mij en nodigt me af en toe uit om een glas wijn te komen drinken. Ik was een keer bij hem thuis toen hij ook oude vrienden had

'IK DENK PAS AAN DE WAS ALS IK GEEN SCHONET-SHIRTS MEER HEB. DAT OVERKWAM ME VROEGER NOOIT'

uitgenodigd. De hele avond heb ik tussen die mannen gezeten, die allemaal in de jaren vijftig naar Parijs zijn gekomen. Al die verhalen! Toen ik thuiskwam, wist ik: dit is mijn nieuwe boek."

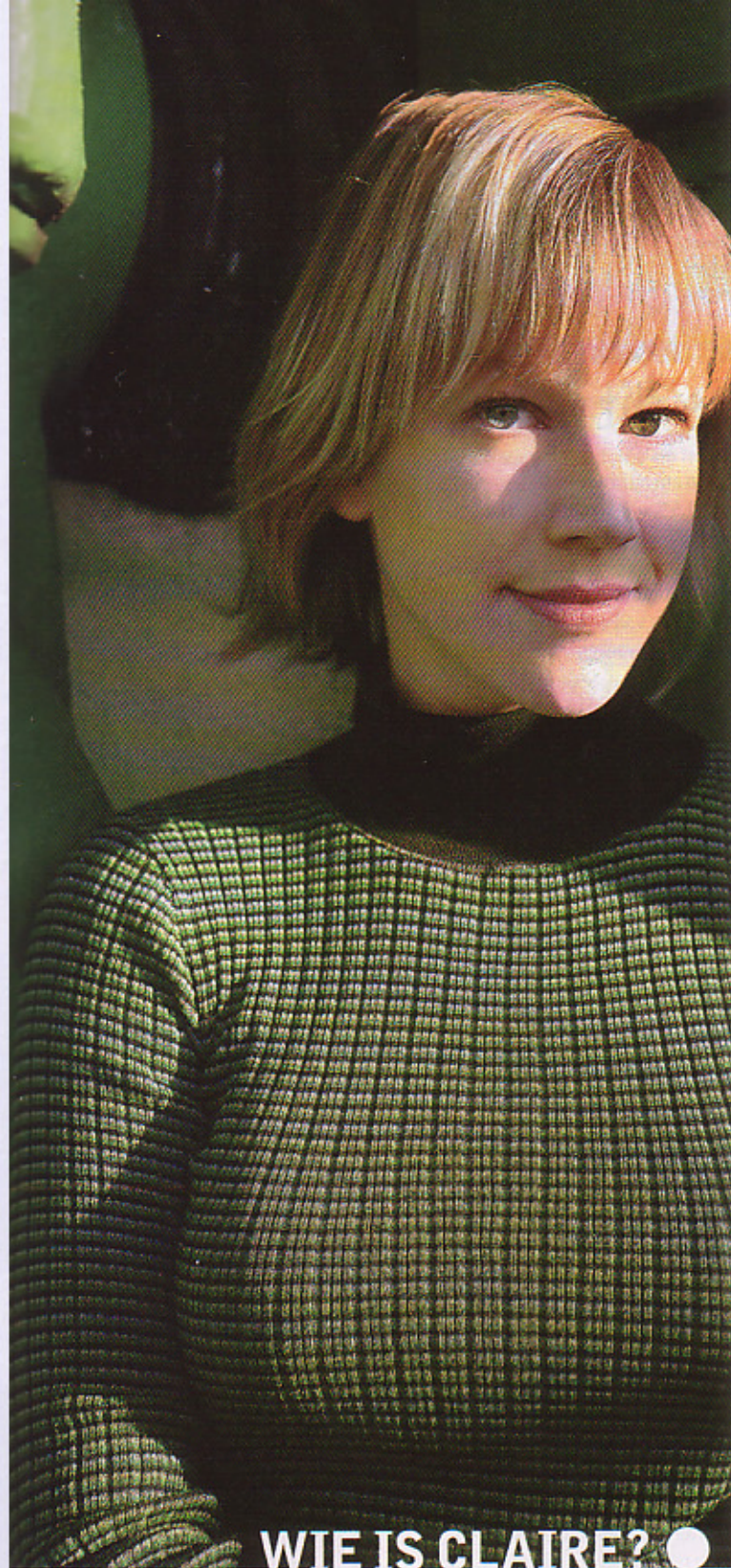
Hoewel de hoofdpersoon net als Claire in Parijs woont en een oude schilder als buurman heeft, houdt daar de overeenkomst wel zo'n beetje op. Al lijkt Marga qua ontwikkeling ook op Claire. "Wat zij doormaakt, van wetenschapper naar schrijver, is ook mijn ontwikkeling geweest. Ik was altijd superrationalistisch; gevoelens mochten niet bestaan als ik ze niet kon begrijpen. Maar toen ik begon met schrijven, veranderde ik. Ik sta nu veel meer open voor spiritualiteit en intuïtie. Niet dat ik nu vegetarisch eet en aan yoga doe, maar ook verbeelding is voor mij iets spiritueels. In mijn boek trek ik dat ver door; zo ver zelfs dat verbeelding realiteit kan worden. Zo ver wil ik in mijn eigen leven niet gaan. Maar ik denk wel dat je leven wordt beïnvloed door wat je jezelf ten doel stelt." Ze geeft een voorbeeld: "Als ik een belangrijk gesprek heb, probeer ik

me een dag van tevoren dat gesprek in te beelden. Hoe voel ik me, hoe gedraag ik me? Daardoor voel ik me op het moment zelf sterker. Alsof ik de situatie beter in de hand heb."

De omslag in haar manier van denken kwam toen ze zichzelf weer terugvond na een vervelende relatie. "Ik had plannen om naar Parijs te gaan, iets wat ik al heel lang wilde. Ik kon daar studeren en vervolgens in Tilburg mijn studie afmaken. Maar ik leerde net een jongen kennen en hij wilde niet dat ik naar Parijs ging, want dan zouden we een half jaar uit elkaar zijn. Ik heb gedacht dat wat hij wilde, ook was wat ik wilde. Ik heb niet naar mezelf geluisterd." Ze wil er eigenlijk niet te veel over vertellen, zegt ze, want ze heeft er geen leuke herinneringen aan. "In dat jaar ben ik mezelf voor het eerst een beetje kwijtgeraakt. Daarvoor was ik altijd sterk, zelfverzekerd. Ik twijfelde niet aan wat ik kon of wat ik wilde. Ik heb me vaak afgevraagd waarom ik het niet heb zien aankomen, maar ik denk dat er eerst iets moest gebeuren waardoor ik kon zien: hé, het is niet erg om ook kwetsbaar te zijn."

"Je moet altijd oppassen als je denkt: zoiets overkomt mij niet," vervolgt ze. "Als een man je probeert klein te krijgen, denk je dat je dat zó door hebt. Maar ik ontkende het, want ik had toch gekozen voor die relatie?" Het was geen lange relatie, maar wel een heftige. Ze zijn vrijwel meteen gaan samenwonen. "Het was eigenlijk tegen mijn zin, maar hij had alles al geregeld. Ik durfde er niet onderuit. Toen we gingen tekenen voor het appartement, schreeuwde mijn hele lijf: niet doen, niet doen! Maar rationeel als ik was, dacht ik: mijn huur is al opgezegd, de borg is al betaald, ik kan nu niet meer terug. Een van de karakters in mijn boek zegt ook: 'Neem nooit beslissingen in de liefde op basis van praktische overwegingen.' Tegen je gevoel in samenwonen is géén goed idee," zegt ze droogjes.

Uiteindelijk is ze alsnog naar Parijs vertrokken. Toen ze die beslissing eenmaal had genomen, ging alles snel. Ze vond woonruimte in de stad, eerst bij een hospita, samen met een Engels meisje dat al een hele vriendengroep in Parijs had. Toen een van die vrienden weer naar Londen verhuisde, had Claire opeens een huis met uitzicht op de Notre Dame. Al met al voelde het alsof alles weer op de rails stond, zegt Claire. Maar op dat moment bleek dat haar vader, die al ziek was, niet meer zou genezen. Dat werd het tweede keerpunt in haar leven. Claire: "Hij had maagkanker. Ik heb zijn ziekteproces en sterfbed van heel dichtbij meemaakt. Je gaat daardoor heel anders over het leven nadenken. Maar het bracht me ook aan het twijfelen, want ik voelde me schuldig. Dat ik te egoïstisch was geweest, dat ik al mijn energie in Parijs had gestoken en in mijn carrière en niet in de genezing van mijn vader. Maar dat soort gedachten moet je natuurlijk niet hebben. Verbeelding kan nooit zo ver gaan dat je alles wat je wilt, kunt bereiken. Er zijn ook nog dingen als biologie en natuurwetenschappen die voor een groot deel bepalen wat er met je gebeurt."

WIE IS CLAIRE? ●

De gebeurtenissen hebben ervoor gezorgd dat haar neiging om alles onder controle te houden, weg is, zegt Claire. "Ik laat het leven meer gebeuren. Ik bepaalde vroeger wat ik wilde en hoe ik het wilde. Als het dan niet ging zoals ik had bedacht, werd ik boos, verdrietig of ik raakte in paniek. Nu probeer ik minder te plannen, ik bedenk alleen van tevoren waar ik min of meer wil uitkomen. In mijn boek maakt Marga dat ook mee. Aan het begin werkt ze volgens een heel strak plan, maar later kan ze dat meer loslaten." Al heeft dat ook nadelen, lacht ze. "Ik ben voor het eerst in mijn leven chaotisch. Ik kom te laat op afspraken, ik laat mijn telefoon liggen, vergeet mijn sleutels. Ik denk pas aan de was als ik geen schone T-shirts meer in de kast heb. Dat overkwam me vroeger nooit! Toen was het op maandag de was, op dinsdag dit... heel structureel."

Die gestructureerde, rationele kant heeft ze misschien wel een beetje van haar vader, denkt ze. "Als hij iets nieuws moest kopen, keek hij eerst in de Consumentengids. Dat heb ik van hem overgenomen. Ik zou nooit zomaar een

'ONZEKERHEID VIND IK NIET PER SE VERKEERD. HET SCHEPT OOK MOGELIJKHEDEN'

computer kopen als ik er een nodig heb. Eerst onderzoeken, wat zijn de goede merken, de garanties. Dat is er ook wel in andere aspecten van mijn leven ingeslopen. Ik ben bijvoorbeeld niet in Amsterdam gaan studeren, terwijl ik dat een leuke stad vond. Nee, ik moest onderzoeken wat de beste studie was. Waar werd het beste lesgegeven, waar werden de beste resultaten behaald? Toen kwam ik in Tilburg terecht. Achteraf denk ik: wat ben ik ook een idioot, ik had gewoon naar Amsterdam moeten gaan! Maar in die tijd was ik alleen maar rationeel bezig." Je moet ook af en toe kiezen voor wat leuk is, vindt ze nu. Haar vriend Daniel moedigt dat alleen maar aan. "Hij heeft me geleerd te genieten. Hij houdt ontzettend van luxe, maar werkt er ook hard voor. Als ik vroeger de stad inging, wist ik dat ik een broek nodig had en dat ie zoveel mocht kosten. Dan kwam ik ook thuis met een broek van ongeveer die prijs. Nu koop ik soms drie spijkerbroeken tegelijk, al denk ik dan nog steeds: dit gaat een beetje te ver. Daniel vindt dat geweldig. 'Doe lekker waar je zin in hebt,' zegt ie dan." ●

Claire Polders werd in 1976 geboren in Gouda, maar groeide op in Capelle a/d IJssel en ging naar school in Rotterdam. Tijdens haar studies letteren en filosofie in Tilburg, studeerde ze in 2000 een halfjaar aan de Sorbonne in Parijs. Daar ontmoette ze Daniel, een Amerikaanse muziekproducent. Ze besloot in Parijs te blijven wonen en haar studie op afstand af te maken. In 2002 begon ze aan haar eerste roman, 'De Onfeilbare', die begin 2005 werd uitgegeven bij Uitgeverij Balans. In oktober 2006 volgde haar tweede boek, 'De verdwijning van Eva Zomers'.